

Ved den i betænkningen (side 21) omtalte, fornylig afsagte dom blev et redskab, hvor rusen var anbragt på en vanddybde af $7\frac{1}{2}$ m, således at armene strakte sig fra bunden til havoverfladen og altså havde en højde af $7\frac{1}{2}$ m, anerkendt som en ålegård. Denne dom er for øjeblikket under anke til Højesteret. Det er i litteraturen oplyst, at ålegårde sættes helt ud til 10—12 m dybde. Ålegårds-overnævnet, der ifølge den nugældende lovs § 7, stk. 8, afgør tvistigheder om, hvor langt ålegårdsejerne må føre deres ålegårde ud, har (betænkningen side 20) aldrig begrænset udstrækningen. Ålegårdsretten må således i dag antages at hjemle kystejere ret til at sætte ålegårde ud på en dybde af i hvert fald 10—12 m, således at de fangende garn strækker sig fra bunden til vandoverfladen.

Den foreslåede ændring, hvorved rettens omfang begrænses til omkring en trediedel af det hidtidige, er udtryk for en så væsentlig begrænsning i ålegårdsejernes rettigheder, at der, hvis reglen opretholdes, må ydes erstatning for delvis ophævelse af ålegårdsretten. Rent bortset fra den ved ændringen forårsagede indskrænkning i ålegårdens almindelige brugsværdi, som vil vise sig i en væsentlig mindre fangst, ville den foreslåede indskrænkning få afgørende betydning, hvis ålegårdsretten senere, som af udvalget henstillet, helt ophæves. Den erstatning, der ville blive tale om ved ophævelsen af en fortrinsret til fiskeri indtil en dybde af omkring $3\frac{1}{2}$ m, ville naturligvis være væsentlig mindre, end hvis fortrinsretten strakte sig ud til 10—12 m vanddybde. En på denne måde foretaget udhuling af ålegårdsretten, hvorefter der, hvis fuldstændig ophævelse engang sker, kun er en ringe del af retten tilbage, i forhold til hvilken der til den tid svares erstatning, kan ikke ske uden erstatning. Hvis man vil ophæve ålegårdsretten i flere etaper, må der svarende til hver etape ydes tilsvarende erstatning.

Forsåvidt de i forslaget § 7, stk. 3, indeholdte bestemmelser, hvorefter ruserne ikke må have forgård og rusemundingens underside skal støtte på havbunden, skal forstås således, at der fra rusemundingens overside til vandkorpen skal være frit vand, foreligger der her på tilsvarende måde — men måske med endnu alvorligere virkning — en begrænsning i forhold til ålegårdsrettens hidtidige omfang.

Endelig synes den i forslaget § 7, stk. 3, indeholdte bestemmelse, hvorefter den hver ruse tilsluttede rad ikke må have en længde af mere end 80 m, kun at kunne have den virkning at gøre fiskeri med ålegårde mindre rentabelt. Det er almindeligt, at den hver ruse tilsluttede rad har en længde på væsentligt mere end 80 m, og denne længde må antages valgt som den mest effektive under hensyn dels til udgiften ved fangstapparatets anskaffelse og udsættelse, dels til dets effektivitet. Et krav om anbringelse af flere ruser i forbindelse med den samme længde rad synes kun at kunne medføre, at fiskeriet bliver mindre lønnende.

På foreningens vegne beder jeg Dem venligst, hvis De ikke selv får lejlighed til direkte at beskæftige Dem med sagen, gøre andre medlemmer af rigsdagen, som kan antages at interessere sig for spørgsmål af denne art, bekendt med de ovenfor anførte betragtninger. Jeg er naturligvis til enhver tid til disposition, hvis der bliver brug for at tilvejebringe yderligere oplysninger.

Med venlig hilsen

Bent Jacobsen.